

o ĐỖ-QUYÊN

— 9₂ —

Ngày tháng đi như một cơn gió mùa thu bay nhẹ. Vẫn cơn mưa vô tình - trút xuống dạt dào trắng xóa. Mưa bay lất phất, mưa thênh thang sâu hút.

Tôi ngồi trên thành cửa nhìn mưa bay mà lòng thêm lạnh lùng nhungnhớ. Mùa đông đã về rồi tôi ngỡ ngàng với cảnh vật chung quanh, thêm một mùa đông lại đi qua tôi nghe một thoáng buồn rơi trng mắt, lòng chùng xuống ngăn ngở nỗi niềm chợt đến trong một thoáng, mơ hồ như đi vào cơn mơ, một huyền thoại với đầy ắp những hình ảnh mến thương.

x x
x

Ngày tháng đi qua giam nhốt kỷ niệm êm đềm của một hôm nào đó. Vào chiều thứ bảy chìm trong mùa đông lạnh lùng chơ vơ

Ngôi trường đứng âm thầm một mình với
nồi quay quất cô đơn.

Tôi ngồi bên Thảo, hai đứa nói chuyện huyền thuyên về những ngày Tết sắp đến. Bỗng nhiên Thảo chợt chùng xuống ngắt câu chuyện. Hình như tâm hồn cô bé mang một trái sầu muộn, một mối tơ vương nhớ nhung đã đi xa vào ký ức.

Thảo nói :

- Tết ni ta về quê ăn Tết, mi nghĩ sao ?

- Thì vui...

Mắt Thảo long lanh đầy áp những giọt mặn như sắp sửa trào ra. Cô bé nghẹn lời câm nín, nhiều lần muốn nói nhưng lại thôi.

Ở Thảo như có một cái gì buồn mênh mông sâu kín. Tôi biết Thảo từ dạo Thảo mới học trường này. Trong gia-đình, ngoài người mẹ ra, Thảo không còn ai là người thân thuộc nữa. Từ dạo vừa gặp gỡ tôi đã mến Thảo qua dung nhan lúc nào cũng buồn đăm lệt, đôi mắt sâu xanh thẳm hình như lúc nào cũng hướng về 1 giòng sông trắng xa xa...

Tôi có nhiều lần nài nỉ, cố hỏi nhưng Thảo vẫn câm nín, tôi chắc có lẽ đó là một tâm-sự đau buồn nhất nên khg

gạn hỏi nữa.

Lúc đó, và chiều đó, không dưng.

- Nì Hương, ta biết ta sắp sửa xa mi rồi, chừ mi hãy nghe tâm-sự của ta nhé.

Tôi ngạc nhiên, tôi sửng sốt, không ngờ cô bé lại kể lúc này, khi mùa đông đã âm thầm sắp sửa ra đi. Tôi gật nhẹ đầu.

- "Ngày đó ta còn bé bỏng lắm, thời lên mười lưa tuổi ấy là tuổi đẹp nhất phải không mi? Với chuỗi ngày có bố, có mẹ, Thảo được sống những ngày thật là hạnh-phúc, là thiên đường dẫu ai của tuổi thơ. Tưởng thời gian như thế mà âm thầm trôi đi với nguồn vui ngàn đời trên cuộc sống nhưng không... Ba Thảo làm nghề đánh cá, ngày và có lúc đêm lên đèn trên mặt nước, sống một cảnh gia-đình thật là đầm ấm, hạnh-phúc. Có những buổi chiều êm ả trôi nhanh qua thật chậm. Thảo thường cùng Ba ra bãi cát ngắm ánh tà dương và buổi chiều nắng nhạt. Ba chỉ cho Thảo một hòn đảo nhỏ với mù sương đầy đầy xa từ ngoài kia. Ba kể cho Thảo nghe, đó là nơi nội Thảo chết, ghi khắc đời ba những kỷ-niệm niên thiếu êm đềm. Ba ước mong được một ngày có lần đặt chân lên đó hầu tìm

lại một dấu vết xa xăm đã theo thời gian xóa mờ, nơi đó là quê-hương của ba với quãng đời thơ ấu bên nội.

Nhưng một hôm quê-hương mở lửa loạn, đảo nhỏ chìm trong biển lửa, những đại pháo thi nhau rơi rụng, nội bị thương và chết ở đó. Ba và mọi người cùng xúm cố gắng lăm mới vùi thân xác nội, cũng như bao nhiêu người khác, và ba theo mọi người chạy loạn vào một nơi xa, rồi ba...

Chẳng ngờ chuyện ba kể, ý muốn của ba lại thành sự thật đêm hôm đó, ba một mình trên chiếc thuyền bồng bênh dờ dờ đường lên đảo. Những ước nguyện của ba đạt được nhưng... giữa đường, ba bị quả đại pháo trúng thuyền và thân xác ba vùi sâu về vực lạnh muôn đời.

Má và Thảo không nhìn được mặt ba giờ phút ba ra đi thật âm thầm lặng lẽ yên lặng ra đi để lại má và Thảo những nỗi ngậm ngùi và chua xót.

Má buồn sinh bệnh. Thảo hay tìm những hình ảnh của ba vào những buổi chiều nắng nhạt. Muôn đời là mùa đông, ghi dấu, hằn sâu ngày thân xác ba.

Má bệnh suốt chết. Thảo buồn thật nhiều từ đó, nhìn thân thể má héo gầy,

đôi môi khô héo, ánh mắt hần sâu má Thảo không nói được nên lời. Biết làm gì hơn là Thảo khóc trong những đêm lạnh lùng cô đơn.

Rồi trời dường như không muốn Thảo cô độc, mà lành bệnh nhưng cũng từ đó, ba Thảo chết rồi, cái chết đó đã cướp đi tất cả hồn nhiên ngây thơ của Thảo. Hồn Thảo chưa bao giờ nghe đầy ắp nỗi trống vắng hoang mang.

Rồi ngày tháng đi qua, Thảo lớn dần theo ngày tháng, có lần Thảo lên thuyền một mình, định chèo đến đảo xa, tìm dư ảnh thân yêu của một cụm mây phiêu lãng hình như hình hai ba ở đó. Má bắt gặp và khóc lóc.

- "Bộ con bỏ má nữa sao ? con bỏ má rồi má sống với ai đây ?"

Và ngay sáng sau đó má dọn lên đây ở. Má bắt Thảo xa những kỷ-niệm bên vòm trời thương yêu với ba. Thảo mất đi những chiều tà dương tìm dư ảnh Ba nên hay đường ánh mắt xa xăm vào những mùa đông

xuống..."

Thảo ngắt câu chuyện ở đó, tôi nghe khối cay buồn vương trong mắt cuộc đời Thảo đau thương đến vậy sao? Và Thảo nói luôn như mơ...

- Vài bữa Thảo đi rồi, về vùng quê hương yêu dấu một vùng trời kỷ niệm hẳn sâu trong ký ức. Có lẽ Thảo sẽ đi tìm lại chút dư ảnh của Ba, và nếu có thể. Thảo sẽ không gặp lại Hương nữa.

- Mi đừng nói bậy tê, chỉ mới Tết kia mà... giây phút ấy Thảo không nói gì, hướng mắt về chân trời tím xa xa. Rồi hai đứa từ giả.

Nhưng tôi không ngờ và cũng không ai có thể ngờ được giòng đời chẳng bao giờ phẳng lì mãi. Cũng như mùa, rồi mùa lại ra đi, lần gặp gỡ cuối cùng đã theo Thảo về một chân trời tím nào đó. Tôi chẳng còn bao giờ gặp gỡ Thảo bằng hình hài dung nhan đằm lẹ, ánh mắt sâu xa-xăm - chuyến xe định mệnh bị một quả "dại pháo" hất tung lên, những người xấu số ngã gục. Tâm hồn họ ra đi một cách tự nhiên.

Tôi mơ màng trong hình hài Thảo

tàn tạ, tôi âm thầm khóc vỡ mảnh hồn-
hoang. Trong giây phút hay tin Thảo chết
tôi nghe dường như trời sụp đổ, tai tôi
ù, không nghe được gì nữa. Những vấn-
vương phiền muộn chạy vào hồn.

Những vầng xa đông đầy ký ức. Thảo
đi rồi tay chân tôi run chi lả. Bu ổi
sáng trời lạnh mà trán lấm tấm mồ hôi.
Nhớ Thảo với những kỷ-niệm khi hai đứa
còn chung lớp, chung chỗ... chỉ mới thời
gian hơn ngày trước tôi và Thảo còn trò
chuyện những giờ thì vầng xa muôn trùng
bỏ cơm cả ngày má đưa tép cam không ăn
được. Hình ảnh Thảo vẫn lớn vồn và ần
hiện đầu đây...

Rồi thời gian trôi nhanh. Thành phố
trong những chiều mưa sụt sùi tôi vẫn âm
thầm đi qua trên từng cảnh vật cũ, nước
mắt lãng lã rơi đầm đìa trên má, chuyện
của mùa đông nào vẫn theo mùa đông phôi
pha. Nhưng với hồn tôi thì khi mùa đông
về vẫn nghe đây ắp kỷ-niệm luyến thương
và như chiều hôm nay cũng chiều mưa, vẫn
mùa đông lạnh lùng với hàng mây trắng.
Dường như tất cả cảnh vật đã đổi thay
rồi. Quả vậy, Thảo chẳng bao giờ hiện-
diện bằng hình hài, bằng thể xác. Những
ảnh mắt buồn xa xăm đó, dung nhan sau
đám lệ đáng yêu. Muôn đời vẫn còn tồn
tại mãi trong ký ức, trong linh hồn bất
diệt của tôi...